

บทที่ 3
ผลการวิจัย

ผู้วิจัยจะเสนอผลการวิจัยเป็นลำดับดังนี้

1. ค่าสถิติพื้นฐานทั้งหมดจากผลการทดลอง ซึ่งได้แก่ ค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
2. การทดสอบค่าสถิติพื้นฐาน
3. การพิจารณาผลการทดสอบค่าสถิติพื้นฐานตามลำดับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ค่าสถิติพื้นฐานทั้งหมดจากผลการทดลอง

ค่าสถิติพื้นฐานจากผลการทดลองให้แก่ ค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาที่ระดับต่าง ๆ ของตัวแปรในทัศนทางคณิตศาสตร์ (A) ประเภทของโจทย์ปัญหา (B) และวิธีเสนอโจทย์ปัญหา (C) ปรากฏดังตาราง 3

ตาราง 3 ค่ามัธยฐาน ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาที่ระดับต่าง ๆ ของตัวแปรระดับ
 มโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ (A) ประเภทของโจทย์ปัญหา (B) และวิธีเสนอ (C)

	โจทย์สถานการณ์แวดล้อม กีฬา (b_1)		โจทย์สถานการณ์แวดล้อม งานอดิเรก (b_2)		โจทย์สถานการณ์แวดล้อม อาชีพ (b_3)	
	นักเรียนเลือกเอง (c_1)	ครูเลือกให้ (c_2)	นักเรียนเลือกเอง (c_1)	ครูเลือกให้ (c_2)	นักเรียนเลือกเอง (c_1)	ครูเลือกให้ (c_2)
ระดับมโนทัศน์ทาง คณิตศาสตร์ (A)	$\bar{x}$	SD	$\bar{x}$	SD	$\bar{x}$	SD
นักเรียนที่มีมโนทัศน์ทาง คณิตศาสตร์สูง (a_1)	22.00	2.82	20.88	2.89	22.30	2.71
นักเรียนที่มีมโนทัศน์ทาง คณิตศาสตร์ต่ำ (a_2)	17.91	2.41	16.56	2.34	20.22	2.62
					$\bar{x}$	SD
					21.72	2.56
					17.19	3.04
					21.56	2.54
					15.69	2.89

การทดสอบค่าสถิติพื้นฐาน

ค่าสถิติพื้นฐานที่ปรากฏดังตาราง 3 จะเห็นว่ามีความแตกต่างกัน แต่ความแตกต่างนี้ยังไม่ได้มีการทดสอบนัยสำคัญและเนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลของตัวแปรอิสระ 3 ตัวแปร คือมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ (A) ประเภทของโจทย์ปัญหา (B) และวิธีเสนอโจทย์ปัญหา (C) ไปพร้อม ๆ กันในขณะเดียวกันศึกษากิจกรรมระหว่างตัวแปรทั้งสาม ผู้วิจัยจึงใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามตัวประกอบ $2 \times 3 \times 2$ วัดซ้ำที่ตัวแปรสุดท้าย เพื่อทดสอบนัยสำคัญทางสถิติโดยที่การวิเคราะห์ความแปรปรวนนั้นมีข้อตกลงเบื้องต้นข้อหนึ่งว่าความแปรปรวนจากแหล่งทดลองต่าง ๆ ต้องเป็นเอกพันธ์ ซึ่งถ้าความแปรปรวนจากแหล่งทดลองต่าง ๆ ไม่เป็นเอกพันธ์แล้วค่า F ที่คำนวณได้จะไม่แจกแจงแบบ F ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อระดับนัยสำคัญของการทดสอบ ดังนั้นผู้วิจัยจึงทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนภายในบุคคล และความแปรปรวนระหว่างบุคคลเสียก่อน (Winer, 1971 : 561-562) ผลการทดสอบความเป็นเอกพันธ์ปรากฏดังนี้

1. ความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนระหว่างบุคคล

ความแปรปรวนของคะแนนระหว่างบุคคลจากแหล่งการทดลองมีความเป็นเอกพันธ์

$$[F_{\max} (6,63) = 1.79; p > .01]$$

2. ความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนภายในบุคคล

ความแปรปรวนของคะแนนภายในบุคคลจากแหล่งการทดลองมีความเป็นเอกพันธ์

$$[F_{\max} (6,63) = 139.32; p > .01]$$

จากการตรวจสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนระหว่างบุคคลแสดงให้เห็นว่านักเรียนที่เข้ารับการทดลองในครั้งนี้มาจากประชากรเดียวกันในขณะเดียวกัน ความแปรปรวนภายในบุคคลก็มีความเป็นเอกพันธ์ด้วย เมื่อความแปรปรวนเป็นเอกพันธ์ ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามตัวประกอบ $2 \times 3 \times 2$ วัดซ้ำตัวแปรสุดท้าย ซึ่งผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 4

ตาราง 4 สรุปผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2×3×2 โดยวัดซ้ำตัวแปรสุดท้าย

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
<u>Between Subjects</u>	<u>4255.41</u>	<u>191</u>	22.28	
A	1700.17	1	1700.17	142.03***
B	229.89	2	114.95	9.60***
AB	98.76	2	49.38	4.13*
Subject W.Groups (error between)	2226.59	186	11.38	
<u>Within Subjects</u>	<u>1209</u>	<u>191</u>	6.33	
C	133.01	1	133.01	24.13***
AC	37.5	2	18.75	3.40*
BC	.17	2	.085	.015
ABC	12.55	2	6.275	1.1382
Cx subject W.groups (error within)	1025.47	186	5.51	

*p < .05

***p < .001

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 4 สามารถนำไปสรุปผลการวิจัยตามสมมติฐาน
ภายใต้หัวข้อค่าสถิติพื้นฐานดังนี้

การพิจารณาผลการทดสอบค่าสถิติพื้นฐาน

เนื่องจากตาราง 4 แสดงผลการทดสอบค่าสถิติรวมทุกตัวแปร เพื่อที่จะชี้ให้เห็นว่าผลจากตาราง 4 สนับสนุนหรือปฏิเสธสมมติฐานข้อใดผู้วิจัยจึงได้นำผลจากตาราง 3 และตาราง 4 มาพิจารณาตามลำดับของตัวแปรทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับลำดับของสมมติฐานที่ตั้งไว้ในบทที่ 1 ดังต่อไปนี้

1. การพิจารณาสมมติฐานข้อที่ 1

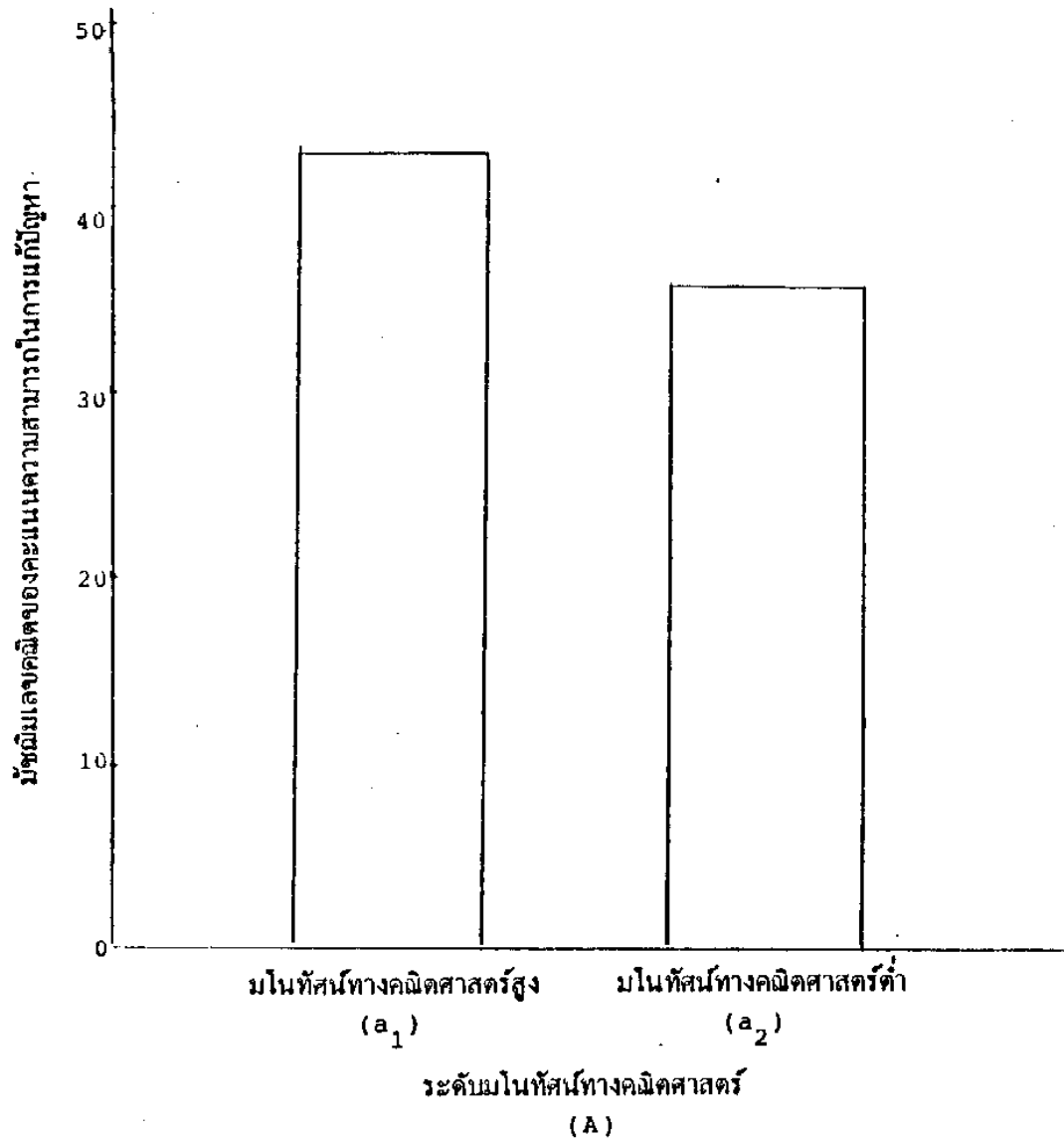
สมมติฐานข้อที่ 1 กล่าวว่าถ้าให้นักเรียนที่มีโมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์สูงและนักเรียนที่มีโมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ต่ำแก้โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมใจหายต่างกันแล้วนักเรียนที่มีโมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์สูงจะมีคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหายุทธกว่านักเรียนที่มีโมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ต่ำซึ่งเมื่อพิจารณามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหายของนักเรียนกลุ่มที่มีโมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์สูง (a_1) และนักเรียนกลุ่มที่มีโมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ต่ำ (a_2) ผลปรากฏดังตาราง 5

ตาราง 5 มัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาของกลุ่มนักเรียนที่มีโมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์สูงและกลุ่มนักเรียนที่มีโมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ต่ำ

ระดับโมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ (A)	ค่าสถิติ	
	$\bar{X}$	SD
นักเรียนที่มีโมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์สูง (a_1)	43.47	3.94
นักเรียนที่มีโมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ต่ำ (a_2)	35.30	4.88

จากตาราง 5 จะเห็นว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนกลุ่มที่มีมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์สูง และกลุ่มที่มีมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ต่ำแตกต่างกัน และเมื่อได้ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ ดังปรากฏในตาราง 4 พบว่าความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญทางสถิติ [$F_{1,186} = 142.03; p < .001$] แสดงว่านักเรียนกลุ่มที่มีมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์สูง (a_1) นักเรียนกลุ่มที่มีมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ต่ำ (a_2) ได้คะแนนจากการแก้โจทย์ปัญหาได้แตกต่างกัน นั่นคือระดับมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์มีอิทธิพลต่อความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาของนักเรียน ผลนี้สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่านักเรียนที่มีมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์สูง มีคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาสูงกว่านักเรียนที่มีมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ต่ำ

ความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{x}$) ของคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนที่มีมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์สูง และนักเรียนที่มีมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ต่ำ สามารถนำเสนอได้ดังภาพประกอบ 3

ภาพประกอบ 3 มัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหา

2. การพิจารณาสมมติฐานข้อที่ 2

สมมติฐานข้อที่ 2 กล่าวว่า ด้านน้ำใจหทัยปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมต่างกันไป ทดสอบกับนักเรียนที่มีมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์สูง และนักเรียนที่มีมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ต่ำแล้ว คะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนจะแตกต่างกันตามชนิดของสถานการณ์แวดล้อม ในโจทย์ปัญหา ซึ่งเมื่อพิจารณามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนกลุ่มที่แก้โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมเกี่ยวกับกีฬา (b_1) นักเรียนกลุ่มที่แก้โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมเกี่ยวกับงานอดิเรก (b_2) และนักเรียนกลุ่มที่แก้โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมเกี่ยวกับอาชีพ (b_3) ผลปรากฏดัง ตาราง 6

ตาราง 6 มัชฌิมเลขคณิต ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนที่ระดับต่าง ๆ ของประเภทของโจทย์ปัญหา

ประเภทของโจทย์ปัญหา (B)	ค่าสถิติ	
	$\bar{x}$	SD
โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมเกี่ยวกับกีฬา (b_1)	38.67	5.70
โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมเกี่ยวกับงานอดิเรก (b_2)	41.38	5.28
โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมเกี่ยวกับอาชีพ (b_3)	38.11	6.59

จากตาราง 6 จะเห็นว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนกลุ่มที่แก้โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมโจทย์แต่ละประเภทมีความแตกต่างกันและเมื่อได้ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ ดังปรากฏในตาราง 4 พบว่าความแตกต่างที่ปรากฏมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F_{(2,186)} = 9.60; p < .001$] แสดงว่านักเรียนกลุ่มที่แก้โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมเกี่ยวกับกีฬา (b_1) นักเรียนกลุ่มที่แก้โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมเกี่ยวกับงานอดิเรก (b_2) และนักเรียนกลุ่มที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมเกี่ยวกับอาชีพ (b_3) ได้คะแนนจากการแก้โจทย์ปัญหาแตกต่างกัน ผลข้อนี้แสดงว่าสถานการณ์แวดล้อมโจทย์ปัญหาแต่ละประเภทมีอิทธิพลต่อความสามารถในการแก้ปัญหานั้นคือ สมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่า ถ้านำโจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมต่างกันไปทดสอบกับนักเรียนที่มีมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์สูง และกลุ่มนักเรียนที่มีมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ต่ำแล้วคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหของนักเรียนจะแตกต่างกันตามประเภทของสถานการณ์แวดล้อมได้รับการสนับสนุน และเนื่องจากผลการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับต่าง ๆ ของประเภทของโจทย์ปัญหา แสดงว่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหายังน้อย 1 คู่ มีความแตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำค่ามัชฌิมเลขคณิตนี้ไปทดสอบความแตกต่างโดยการเปรียบเทียบพหุคูณหลังการวิเคราะห์ความแปรปรวนด้วยวิธี HSD ของทูคีย์ (Tukey's W Procedure) ผลปรากฏดังตาราง 7

ตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบพหุคูณหลังการวิเคราะห์ความแปรปรวนด้วยวิธี HSD ของทูเคย์ (Tukey) ระหว่างสถานการณ์แวดล้อมโจทย์ปัญหา 3 ชนิด

$\bar{X}$	$\bar{X}_2 = 41.38$ $\bar{X}_1 = 38.67$ $\bar{X}_3 = 38.11$
$\bar{X}_2 = 41.38$	2.71** 3.27**
$\bar{X}_1 = 38.67$	0.56
$\bar{X}_3 = 38.11$	

**p < .01

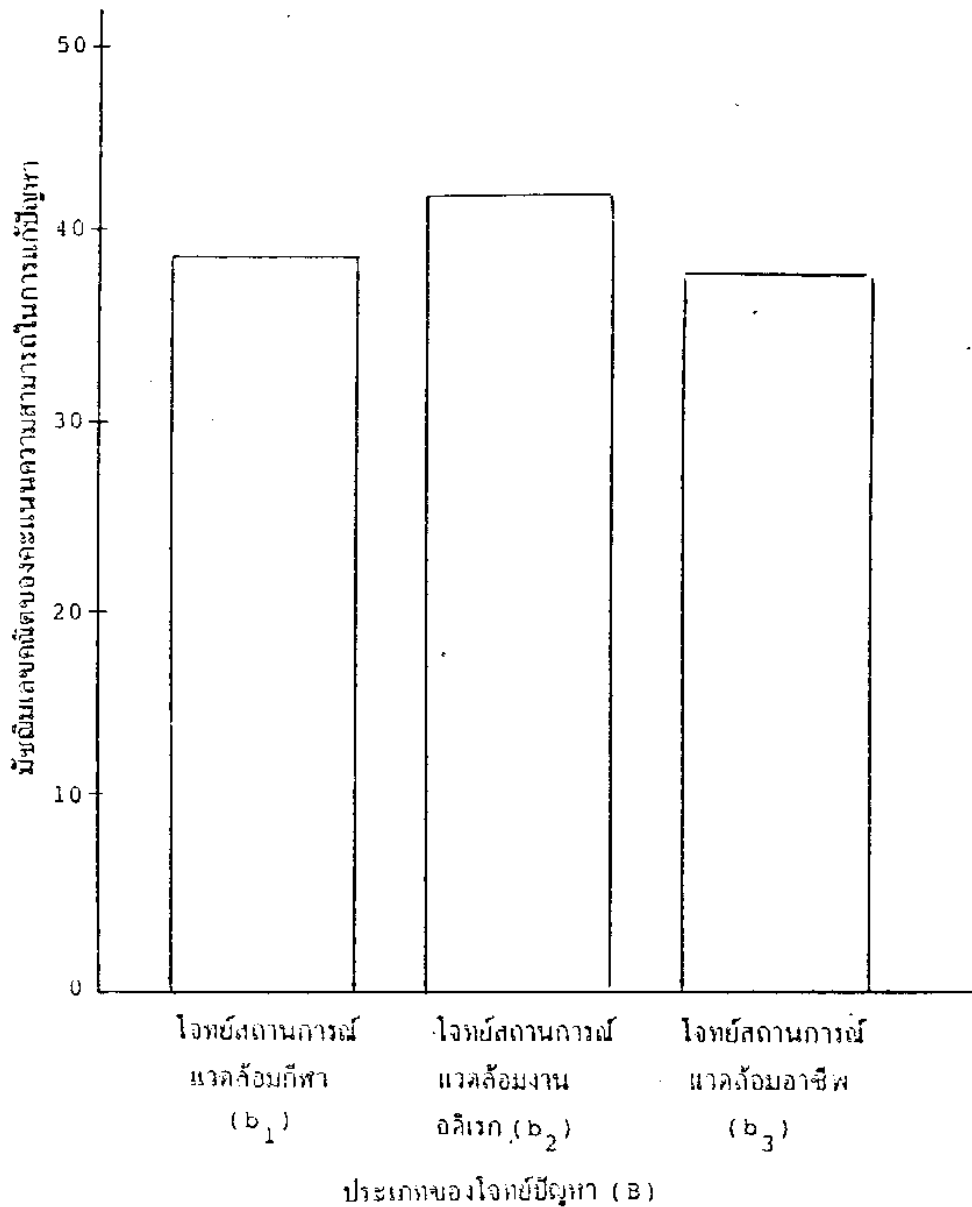
จากตาราง 7 ที่ความได้ดังนี้

2.1 ความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนที่แก้โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมงานอดิเรกสูงกว่าความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนที่แก้โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมอาชีพ

2.2 ความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนที่แก้โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมงานอดิเรกสูงกว่าความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนที่แก้โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมกีฬา

2.3 ความสามารถในการแก้ปัญหา ของนักเรียนที่แก้โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมกีฬา และความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมอาชีพไม่แตกต่างกัน

ความแตกต่างของมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาของ
 กลุ่มนักเรียนที่แก้โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมเกี่ยวกับกีฬา กลุ่มนักเรียนที่แก้โจทย์ปัญหาที่ใช้
 สถานการณ์แวดล้อมเกี่ยวกับงานอดิเรก และกลุ่มนักเรียน ที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมเกี่ยวกับอาชีพ
 นำเสนอได้ดังภาพประกอบ 4

ภาพประกอบ 4 มัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาระดับต่าง ๆ
 ของประเภทของโจทย์ปัญหา

3. การพิจารณาสมมติฐานข้อที่ 3

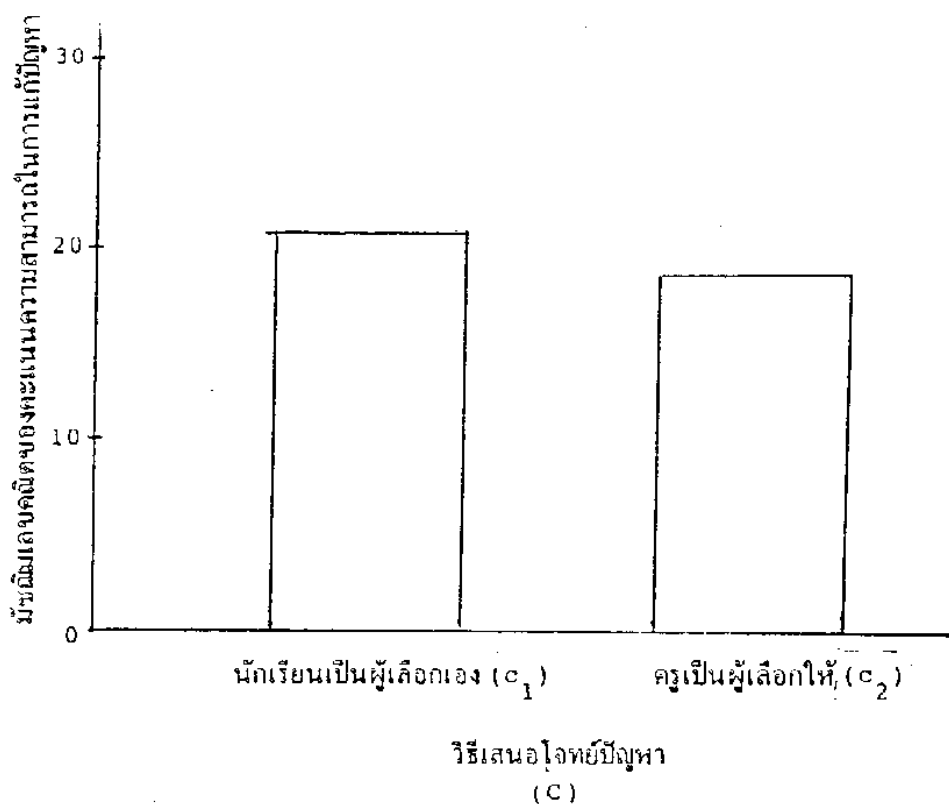
สมมติฐานข้อที่ 3 กล่าวว่า ถ้าให้นักเรียนที่มีโมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์สูงและนักเรียนที่มีโมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ต่ำ แก้โจทย์ปัญหาโดยวิธีนักเรียนเป็นผู้เลือกเอง และวิธีครูเป็นผู้เลือกให้แล้วนักเรียนที่แก้โจทย์ปัญหาโดยวิธีนักเรียนเป็นผู้เลือกเอง มีคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาสูงกว่านักเรียนที่แก้โจทย์ปัญหาโดยวิธีครูเป็นผู้เลือกให้ ซึ่งเมื่อพิจารณาด้วยค่าเฉลี่ยเลขคณิต ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาของนักเรียนกลุ่มที่แก้โจทย์ปัญหาโดยวิธีนักเรียนเป็นผู้เลือกเอง (c_1) และนักเรียนกลุ่มที่แก้โจทย์ปัญหาโดยวิธีครูเป็นผู้เลือกให้ (c_2) ด้วยค่าเฉลี่ยเลขคณิต ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาแสดงให้ดังตาราง 8

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหานักเรียนที่แก้โจทย์ปัญหาที่ระดับทั้งสองของวิธีเสนอโจทย์ปัญหา (C)

วิธีเสนอโจทย์ปัญหา (C)	ค่าสถิติ	
	$\bar{x}$	SD
นักเรียนเป็นผู้เลือกเอง (c_1)	20.13	3.59
ครูเป็นผู้เลือกให้ (c_2)	19.17	3.56

จากตาราง 8 จะเห็นว่าค่าเฉลี่ยเลขคณิต ($\bar{x}$) ของคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหานักเรียนกลุ่มที่แก้โจทย์ปัญหาโดยนักเรียนเป็นผู้เลือกเอง (c_1) สูงกว่าคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหานักเรียนกลุ่มที่แก้โจทย์ปัญหาโดยครูเป็นผู้เลือกให้และเมื่อทดสอบนัยสำคัญทางสถิติแล้ว พบว่าคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาคัดต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F_{1,186} = 24.13; p < .001$] แสดงว่านักเรียนกลุ่มนี้แก้โจทย์ปัญหาโดยวิธีให้นักเรียนเป็นผู้เลือกเอง จะได้คะแนนความสามารถในการแก้ปัญหามากกว่านักเรียนกลุ่มที่แก้โจทย์ปัญหาโดยวิธีให้ครูเป็นผู้เลือกให้ หรือกล่าวได้ว่า วิธีเสนอโจทย์ปัญหามีอิทธิพลต่อความสามารถในการแก้ปัญหานักเรียน นั่นคือสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ว่านักเรียนที่แก้โจทย์ปัญหาโดยวิธีให้นักเรียนเป็นผู้เลือกเอง

จะมีคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาสูงกว่านักเรียนที่แก้โจทย์ปัญหาโดยวิธีครูเป็นผู้เลือกให้
 ได้รับการสนับสนุนความแตกต่างของมัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) ของคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหา
 ของนักเรียนกลุ่มที่แก้โจทย์ปัญหาโดยวิธีให้นักเรียนเป็นผู้เลือกเอง และนักเรียนกลุ่มที่แก้โจทย์
 ปัญหาโดยวิธีให้ครูเป็นผู้เลือกให้ แสดงไว้ดังภาพประกอบ 5

ภาพประกอบ 5 มัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนที่แก้โจทย์
 ปัญหาโดยวิธีให้นักเรียนเป็นผู้เลือกเองและนักเรียนที่แก้โจทย์ปัญหาโดยวิธีให้
 ครูเป็นผู้เลือกให้

4. การพิจารณาสมมติฐานข้อ 4

สมมติฐานข้อที่ 4 กล่าวว่ามีการยวบรวมระหว่างมัธยมศึกษาชั้นทางคณิตศาสตร์ประเภทของ โจทย์ปัญหาและวิธีเสนอโจทย์ปัญหา เนื่องจากตัวแปรอิสระที่ต้องการศึกษามี 3 ตัว ผู้วิจัยจึงขอเสนอ การยวบรวมระหว่างตัวแปรมัธยมศึกษาชั้นทางคณิตศาสตร์ (A) ประเภทของโจทย์ปัญหา (B) และวิธีเสนอ โจทย์ปัญหา (C) ดังนี้

4.1 การพิจารณากิริยาร่วมระหว่างมัธยมศึกษาชั้นทางคณิตศาสตร์ (A) และประเภท ของโจทย์ปัญหา (B) ผลปรากฏดังตาราง 9

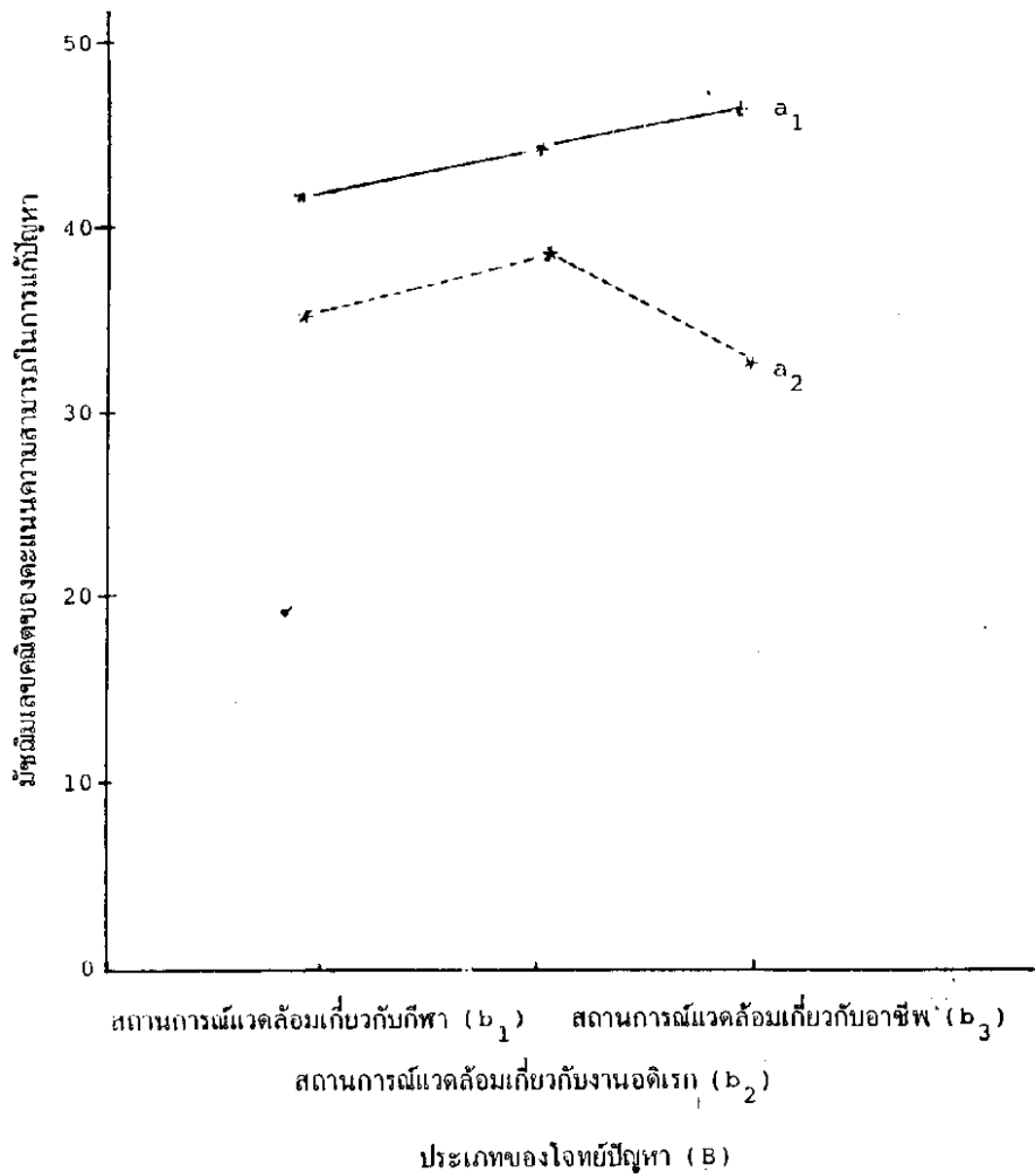
ตาราง 9 แสดงมัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความ สามารถในการแก้ปัญหาที่ระดับต่าง ๆ ของ ระดับมัธยมศึกษาชั้นทางคณิตศาสตร์ และประเภท ของโจทย์ปัญหา (AB)

ระดับมัธยมศึกษาชั้นทางคณิตศาสตร์ (A)	ประเภทของโจทย์ (B)					
	สถานการณ์แวดล้อมเกี่ยวกับกีฬา (b_1)		สถานการณ์แวดล้อมเกี่ยวกับงานอดิเรก (b_2)		สถานการณ์แวดล้อมเกี่ยวกับอาชีพ (b_3)	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
นักเรียนที่มีมัธยมศึกษาชั้นทางคณิตศาสตร์สูง (a_1)	41.78	7.80	43.19	8.60	43.22	3.56
นักเรียนที่มีมัธยมศึกษาชั้นทางคณิตศาสตร์ต่ำ (a_2)	34.47	4.07	38.44	4.22	33.00	4.72

จากตาราง 9 จะเห็นว่าผลต่างระหว่างมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนกลุ่มที่มีมัธยมศึกษาชั้นทางคณิตศาสตร์สูงกับนักเรียนกลุ่มที่มีมัธยมศึกษาชั้นทางคณิตศาสตร์ต่ำที่ระดับทั้งสามของประเภทของโจทย์ปัญหามีความแตกต่างกัน และเมื่อนำผลต่างนี้ไปทดสอบนัยสำคัญทางสถิติดังปรากฏในตาราง 5 พบว่ามีการยวบรวมระหว่างมัธยมศึกษาชั้นทางคณิตศาสตร์กับประเภทของโจทย์

ปัญหามีนัยสำคัญทางสถิติ [$F_{2.186} = 4.13; p < .05$] ผลชี้ให้เห็นว่าความแตกต่างระหว่างมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาของนักเรียนที่มีมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์สูง (a_1) และนักเรียนที่มีมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ต่ำ (a_2) ขึ้นอยู่กับประเภทของโจทย์ปัญหาหรืออาจกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า ระดับมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ และประเภทของโจทย์ปัญหาขึ้นแก่กันและกัน

ความแตกต่างของมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนที่มีมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์สูง และนักเรียนที่มีมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ต่ำที่ระดับต่าง ๆ ของประเภทของโจทย์ปัญหาสามารถนำเสนอไว้ดังกราฟใน ภาพประกอบ 6

ภาพประกอบ 6 มัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาของนักเรียนที่มีมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์สูง (a_1) และนักเรียนที่มีมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ต่ำ (a_2) ที่ระดับต่าง ๆ ของประเภทของโจทย์ปัญหา (B)

จากภาพประกอบ 6 ใ้ว่านักเรียนที่มีมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ต่ำ เมื่อแก้โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมกีฬา โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมงานอดิเรกและโจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมอาชีพ นักเรียนที่มีมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ต่ำ มีคะแนนการแก้ปัญหาลง โจทย์ปัญหานั้นใช้สถานการณ์แวดล้อมงานอดิเรก สำหรับนักเรียนที่มีมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์สูง นั้นจะมีคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหามากแตกต่างกัน ไม่ว่าโจทย์ปัญหานั้นจะใช้สถานการณ์แวดล้อมชนิดใด

4.2 การพิจารณาภิรยาร่วมระหว่างมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ (A) และวิธีเสนอ โจทย์ปัญหา (C) ผลปรากฏดังตาราง 10

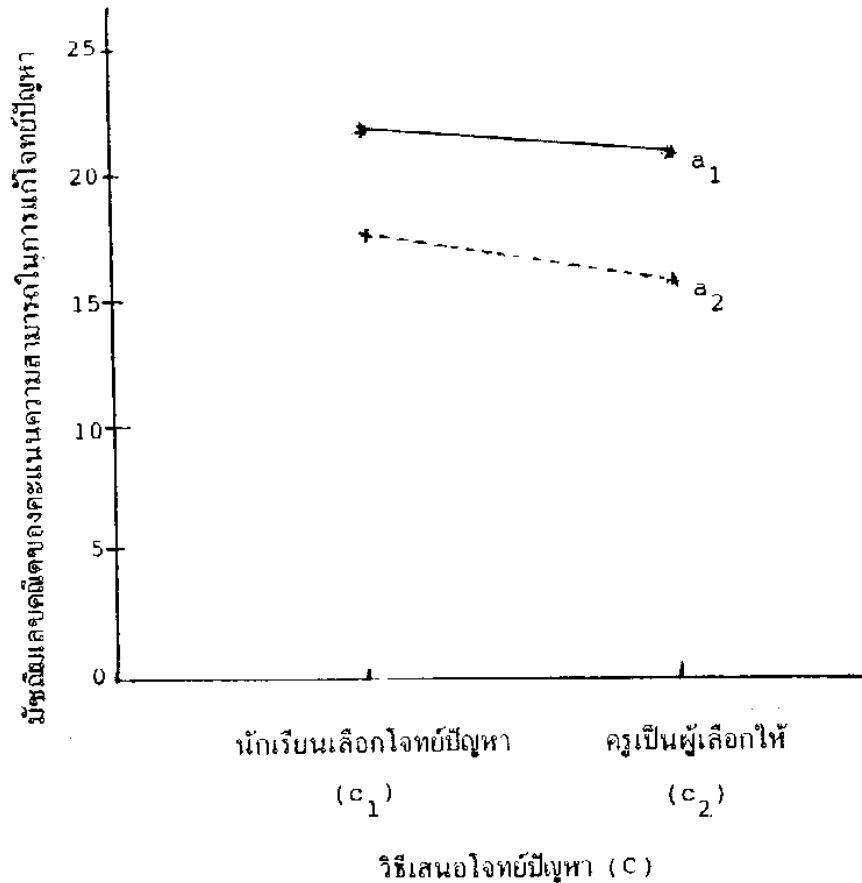
ตาราง 10 มัชฌิมเลขคณิต ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความสามารถ ในการแก้ปัญหาระดับต่าง ๆ ของมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์และวิธีเสนอโจทย์ปัญหา (AC)

ระดับมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ (A)	วิธีเสนอโจทย์ปัญหา (C)			
	นักเรียนเป็นผู้เลือกเอง (c_1)		ครูเป็นผู้เลือกให้ (c_2)	
	$\bar{x}$	SD	$\bar{x}$	SD
นักเรียนที่มีมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์สูง (a_1)	22.02	2.68	21.49	2.75
นักเรียนที่มีมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ต่ำ (a_2)	18.44	2.98	16.84	2.66

จากตาราง 10 จะเห็นว่าผลต่างระหว่างมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหของนักเรียนกลุ่มที่มีมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์สูง และนักเรียนกลุ่มที่มีมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ต่ำที่ระดับทั้งสองของวิธีเสนอโจทย์ปัญหามีความแตกต่างกัน และเมื่อนำผลต่างนี้ไปทดสอบนัยสำคัญทางสถิติดังปรากฏในตาราง 5 พบว่าภิรยาร่วมระหว่างมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์กับประเภทของโจทย์ปัญหามีนัยสำคัญทางสถิติ [$F_{2,186} = 3.40; p < .05$] ผลนี้ชี้ว่าความแตกต่างระหว่างมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหของนักเรียนที่มีมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์

สูง (a_1) และนักเรียนที่มีมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ต่ำ (a_2) ขึ้นอยู่กับวิธีเสนอโจทย์ปัญหาหรืออาจกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า ระดับมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ขึ้นแก่กันและกันกับวิธีเสนอโจทย์ปัญหา

ความแตกต่างของมีชฉิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหของนักเรียนที่มีมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์สูง (a_1) และนักเรียนที่มีมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ต่ำ (a_2) ที่ระดับต่าง ๆ ของวิธีเสนอโจทย์ปัญหา (c) สามารถนำเสนอได้ดังกราฟในภาพประกอบ 7

ภาพประกอบ 7 มีชฉิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหของนักเรียนที่มีมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์สูง (a_1) และนักเรียนที่มีมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ต่ำ (a_2) ที่ระดับต่าง ๆ ของวิธีเสนอโจทย์ปัญหา (c)

จากภาพประกอบ 7 สามารถตีความได้ดังนี้ คือนักเรียนที่มีมีโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ต่ำเมื่อเลือกสถานการณ์แวดล้อมในโจทย์ปัญหาด้วยตนเอง จะมีคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาสูงกว่า นักเรียนที่มีมีโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ต่ำ เมื่อครูเป็นผู้จัดโจทย์ปัญหาให้ สำหรับนักเรียนที่มีมีโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์สูง ไม่ว่าจะเลือกสถานการณ์แวดล้อมในโจทย์ปัญหาเอง หรือครูเป็นผู้เลือกให้ คะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนในกลุ่มนี้จะไม่แตกต่างกัน

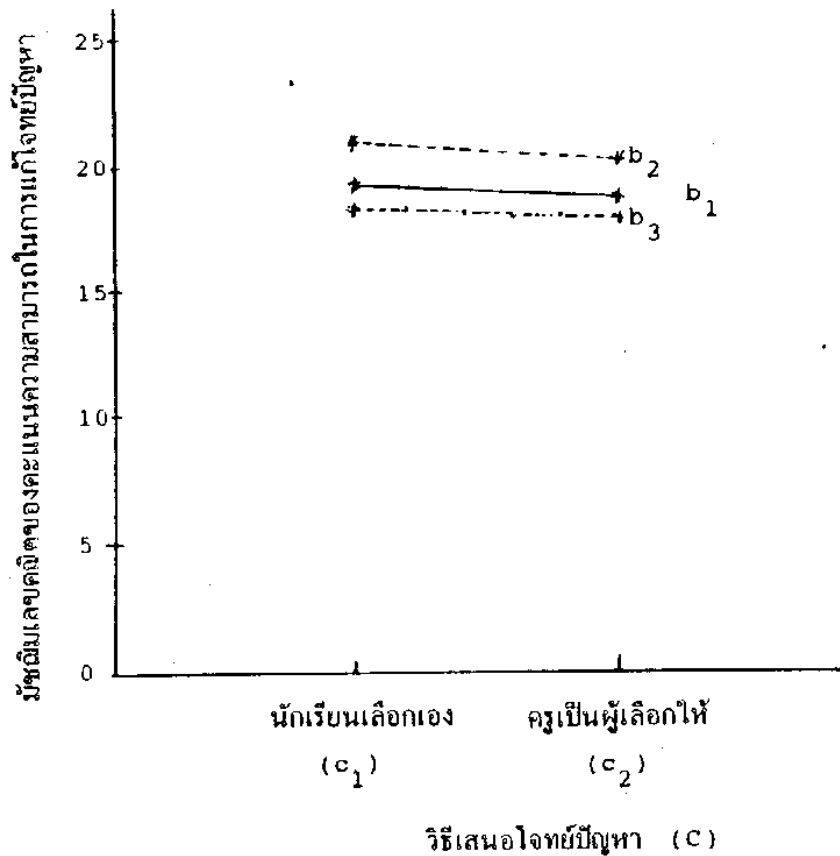
4.3 การพิจารณาภิรยาร่วมระหว่างประเภทของโจทย์ปัญหา (B) และวิธีเสนอโจทย์ปัญหา (C) ผลปรากฏดังตาราง 11

ตาราง 11 มีขัณมิมเลขคณิต ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาที่ระดับต่าง ๆ ของประเภทของโจทย์ปัญหา (B) และวิธีเสนอโจทย์ปัญหา (C)

ประเภทของโจทย์ปัญหา (B)	วิธีเสนอโจทย์ปัญหา (C)			
	นักเรียนเลือกเอง (c_1)		ครูเป็นผู้เลือกให้ (c_2)	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมกีฬา (b_1)	19.95	3.32	18.72	3.27
โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมงานอดิเรก (b_2)	21.28	2.85	20.13	3.09
โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมอาชีพ (b_3)	19.45	3.60	18.66	4.09

จากตาราง 11 จะเห็นว่าผลต่างระหว่างมีขัณมิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนกลุ่มที่แก้โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมกีฬา (b_1) นักเรียนกลุ่มที่แก้โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมงานอดิเรก (b_2) และนักเรียนกลุ่มที่แก้โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมอาชีพ (b_3) ที่ระดับทั้งสองของวิธีเสนอโจทย์ปัญหามีความแตกต่างกัน และเมื่อนำผลต่างนี้ไปทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ ดังปรากฏในตาราง 5 พบว่าไม่มีกิจกรรมระหว่างตัวแปรทั้งสอง ($F_{1,186} = 112.03 ; p < .001$) ผลข้างต้นชี้ให้เห็นว่าความแตกต่างระหว่างมีขัณมิมเลขคณิต ของคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนกลุ่มที่แก้โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมกีฬา (b_2)

กลุ่มนักเรียนที่แก้โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมอาชีพ (b_3) ไม่ขึ้นอยู่กับวิธีเสนอโจทย์ปัญหา หรืออาจกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่าประเภทของโจทย์ปัญหา และวิธีเสนอโจทย์ปัญหาไม่ขึ้นแก่กันและกันหรือไม่มีการร่วมระหว่างกัน นั่นคือสมมติฐานที่ว่าจะมีการร่วมชนิดสองตัวแปรระหว่างประเภทของโจทย์ปัญหา กับวิธีเสนอโจทย์ปัญหาได้รับการปฏิเสธ ความแตกต่างระหว่างมัชฌิมเลขคณิต ของคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหากลุ่มนักเรียนที่แก้โจทย์ปัญหา ที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมกีฬา สถานการณ์แวดล้อมปริมาณอดิเรก และสถานการณ์แวดล้อมอาชีพที่ระดับต่างๆ ของวิธีเสนอโจทย์ปัญหา แสดงให้เห็นดังกราฟในภาพประกอบ 8

ภาพประกอบ 8 มีชดเชยเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาของกลุ่มนักเรียนที่แก้โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมกีฬา (b_1) โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมงานอดิเรก (b_2) และโจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมอาชีพ (b_3) ที่ระดับต่าง ๆ ของวิธีเสนอโจทย์ปัญหา (C)

เมื่อพิจารณาภาพประกอบ 8 จะเห็นว่าคะแนนเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหากลุ่มนักเรียนที่แก้โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมกีฬา โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมงานอดิเรก หรือโจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมอาชีพ เมื่อนักเรียนต้อง

เลือกโจทย์ปัญหาเอง หรือครูเป็นผู้เลือกโจทย์ปัญหาให้ที่ตามคะแนนเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาคู่ในระดับที่ไม่แตกต่างกัน

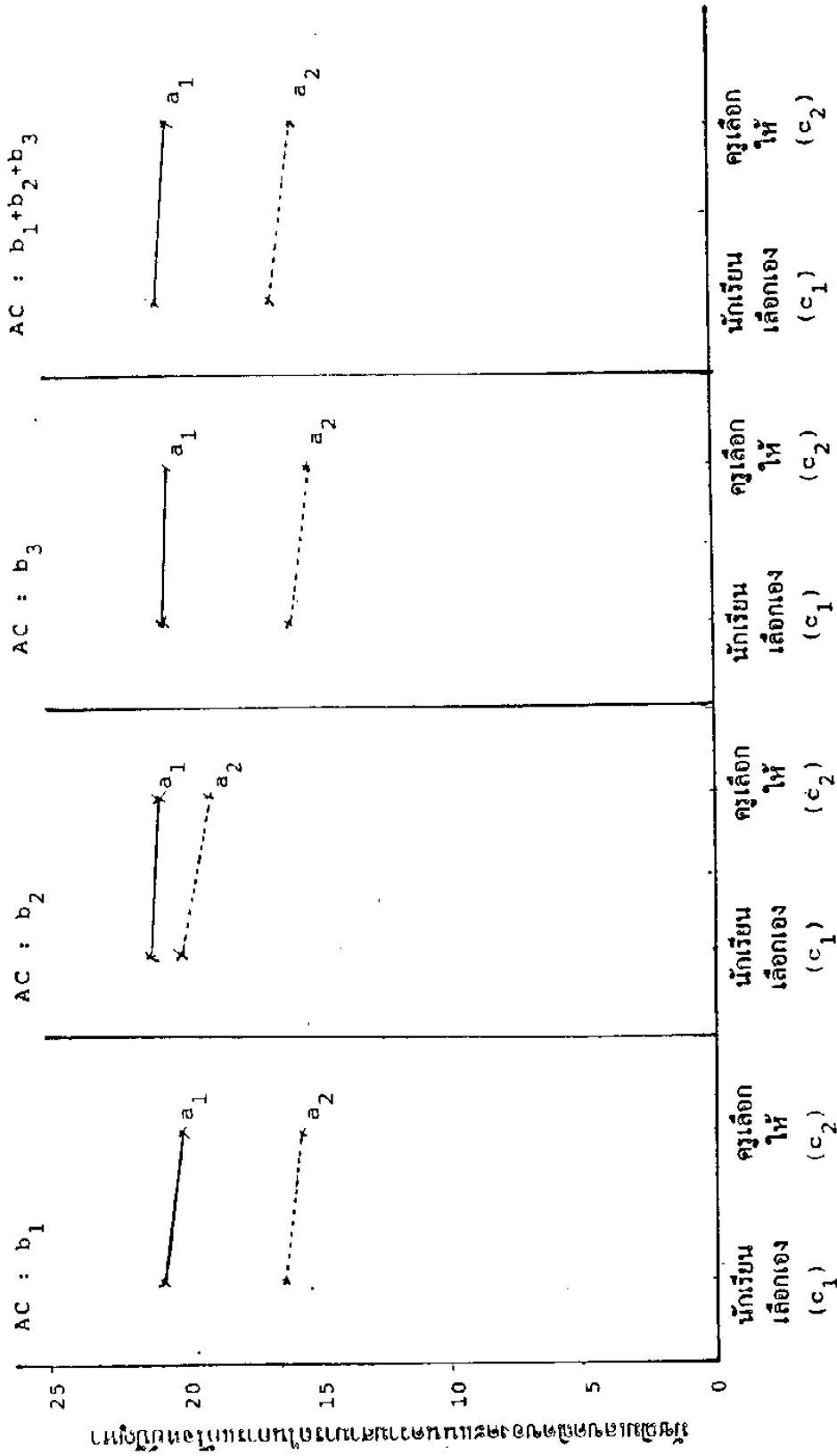
4.4 การพิจารณากิริยาร่วมระหว่างระดับมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ (A) ประเภทของโจทย์ปัญหา (B) และวิธีเสนอโจทย์ปัญหา (C) ผลปรากฏดังตาราง 12

ตาราง 12 มีขมิ้มเลขคณิต ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาที่ระดับต่าง ๆ ของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ (A) ประเภทของโจทย์ปัญหา (B) และวิธีสอนโจทย์ปัญหา (C)

โมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ (A)	ประเภทของโจทย์ปัญหา (B)	C ₁		C ₂	
		$\bar{x}$	SD	$\bar{x}$	SD
นักเรียนที่มีโมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ สูง (a ₁)	โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อม กีฬา (b ₁)	22	2.82	20.88	2.59
	โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อม งานอดิเรก (b ₂)	22.30	2.71	22.03	2.76
	โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อม อาชีพ (b ₃)	21.72	2.56	21.56	2.84
	โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อม กีฬา (b ₁)	17.91	2.41	16.56	20.22
	โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อม งานอดิเรก (b ₂)	20.22	2.02	18.22	2.06
	โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อม อาชีพ (b ₃)	17.19	3.04	15.69	2.89
นักเรียนที่มีโมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ ต่ำ (a ₂)					

จากตาราง 12 จะเห็นว่าความแตกต่างระหว่างมัธยเลขคณิตที่ระดับทั้งสองของวิธีเสนอโจทย์ปัญหา (C) แยกต่างกันไปตามระดับต่าง ๆ ของประเภทของโจทย์ปัญหา (B) และยังคงแตกต่างกันไปตามระดับของมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ (A) ซึ่งน่าจะมามีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีเสนอโจทย์ปัญหา (C) ประเภทของโจทย์ปัญหา (B) และมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ (A) แต่ผลจากการทดสอบ (ดังปรากฏในตาราง 5) พบว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($F_{1,186} = 1.1382$) ถ้านำมัธยเลขคณิตจากตาราง 12 ไปเขียนกราฟ เพื่อให้ให้เห็นได้ชัดขึ้น ก็จะได้รูปภาพประกอบ 9

วิธีเสนอโจทย์ปัญหา (C)

ภาพประกอบ 9 กิริยาร่วมหรือการขึ้นแก่กันและกัน ระหว่างโมโนที่สกัดทางเคมีศาสตร์ (A) ที่ระดับต่าง ๆ ของ

ประเภทของโจทย์ปัญหา (C)

จากภาพประกอบ 9 นักเรียนที่มีมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์สูงและต่ำเมื่อแก้โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมกีฬา โจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมงานอดิเรกและโจทย์ปัญหาที่ใช้สถานการณ์แวดล้อมอาชีพ ไม่ว่าจะให้นักเรียนเลือกสถานการณ์แวดล้อมโจทย์ปัญหาด้วยตนเองหรือให้ครูเป็นผู้เลือกโจทย์ปัญหาให้ คะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนทั้งสามสถานการณ์แวดล้อมไม่แตกต่างกัน

5. การพิจารณาสมมติฐานข้อที่ 5

สมมติฐานข้อที่ 5 กล่าวว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโจทย์ (x_1) การเลือกวิธีการคิดคำนวณ (x_2) และคำตอบ (x_3) ซึ่งผลจากการนำคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหา (y) ไปคำนวณหาค่าสหสัมพันธ์ทุกกับคะแนนความเข้าใจโจทย์คะแนนการเลือกวิธีการคิดคำนวณ และคะแนนคำตอบด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรม SPSS (Statistical Package to the Social Sciences) สูตรของเพียร์สัน พบว่าคะแนนทั้งสี่ชนิดมีความสัมพันธ์กันสูงทางบวก .83 และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของคะแนนข้างต้นเป็นคู่ ๆ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนน แสดงได้ดังรายละเอียดในตาราง 13

ตาราง 13 ความสัมพันธ์รายคู่ของคะแนนความเข้าใจโจทย์ คะแนนการเลือกวิธีการคิดคำนวณ คะแนนคำตอบ และคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหา

	x_1	x_2	x_3	Y
x_1	1.00	.26	.20	.78**
x_2	.26**	1.00	.25	.42**
x_3	.20*	.25**	1.00	.34**
Y	.78	.42**	.34	1.00

**P < .01

*P < .05

จากตาราง 13 จะเห็นว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความเข้าใจ
ใจทพย์ (x_1) คะแนนการเลือกวิธีการคิดคำนวณ (x_2) คะแนนคำตอบ (x_3) และคะแนน
ความสามารถในการแก้ปัญหา (y) มีนัยสำคัญทางสถิติโดยคะแนนความเข้าใจใจทพย์มีความ
สัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาสูงกว่าคะแนนอื่น ๆ และมีค่าสัมประสิทธิ์
สหสัมพันธ์ถึง .78 นั่นคือเมื่อนักเรียนมีความเข้าใจใจทพย์สูงนักเรียนจะมีคะแนนความสามารถ
ในการแก้ใจทพย์ปัญหาสูงตามไปด้วย